

Sygn. akt V.2 Ka 613/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Krystiana Nogły Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jastrzębiu Zdroju

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2017 r.

sprawy:

M. Ł. /Ł./

s. G. i R.

ur. (...) w B.

oskarżonego o przestępstwo z art. 242 §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora , oskarżonego i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 22 września 2016r. sygn. akt II K 987/15

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat S. P. kwotę

420 (czteryście dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych

(dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III.odstępuje od obciążania oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego.

SSO Jacek Myśliwiec

Sygn. akt V.2 Ka 613/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 września 2016r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju uznał oskarżonego M. Ł. za winnego tego, że w dniu 27 listopada 2008 r. w J., będąc pozbawionym wolności na podstawie prawomocnych

wyroków skazujących, uwolnił się sam w ten sposób, że będąc zatrudnionym poza terenem Zakładu Karnego w systemie bez konwojenta przy budowie Centrum (...) w B., oddalił się z miejsca pracy swojej grupy roboczej w nieustalonym kierunku po czym zbiegł za granicę, czym wyczerpał znamiona występku z art. 242 § 1 kk i za ten czyn, na mocy art. 242 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 25,00 zł.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o Adwokaturze zasądził z funduszu Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. S. P. kwotę kwotę 723,24 zł tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu świadczonej na rzecz oskarżonego.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie 893,24 zł i opłatę w wysokości 625,00 zł .

Apelację od powyższego wyroku złożyła obrońca oskarżonego . Na podstawie art. 425 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżyła wyrok w całości i wyrokowi temu zarzuciła :

na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 4 kpk:

-rażącą niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu wysokiej kary grzywny 250 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 25zł, tj. 6.250zł w sytuacji odbywania przez oskarżonego kary pozbawienia wolności, kara ta jest zbyt wysoka w jego sytuacji materialnej i życiowej, zwłaszcza w sytuacji braku źródeł dochodów,

-rażące naruszenie art. 596 kpk tj. zasadę specjalności, poprzez błędne uznanie, iż wbrew temu przepisowi w sytuacji braku zgody państwa wydającego ścigania za przestępstwo popełnione przed dniem wydania oskarżonego, niż to, w związku z którym nastąpiło wydanie oraz brakiem zgody oskarżonego o zrzeczeniu się korzystania z prawa określonego w § 1 art. 607 e kpk – że w tej sytuacji jest możliwe ściganie oskarżonego,

-naruszenie art. 607e § 1 i § 3 pkt 5 kpk poprzez błędne uznanie dopuszczalności ścigania oskarżonego i w efekcie skazanie oskarżonego.

Podnosząc powyższe obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości względnie jego zmianę (z uwagi na fakt, że oskarżony nie zrzekł się zasady specjalności) oraz zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów obrony za postępowanie przed Sądem II instancji i zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów tego postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała. Na wstępie Sąd odniesie się do zagadnienia podstawowego, a to zarzutu naruszenia art. 596 kpk oraz art. 607e § 1 i § 3 pkt 5 kpk poprzez błędne - zdaniem skarżącego - uznanie dopuszczalności ścigania oskarżonego. Tymczasem pogląd wyrażony w apelacji przez obrońcę oskarżonego będący swoistym echem zapatrywań oskarżonego prezentowanych w kolejnych jego pismach jak i osobistej apelacji jest całkowicie błędny i odosobniony. Skarżący nie dostrzegł, iż już 24 listopada 2010r. Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów podjął w tym zakresie uchwałę I KZP 19/10 stanowiącą, iż przepisy art. 607e § 3 pkt 4 i 5 kpk statuuja samodzielnie przesłanki wyłączenia przewidzianej w art. 607e § 1 kpk zasady specjalności. Innymi słowy jeżeli w przedmiotowej sprawie nie stosowano wobec oskarżonego środków polegających na pozbawieniu wolności, a także nie została orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, to wobec oskarżonego nie ma zastosowania zasada specjalności niezależnie czy oskarżony na taki zabieg wyrazi zgodę czy też nie. Wobec jednoznacznego brzmienia wiążącej zasady prawnej wyrażonej w powyższej uchwale, wszelkie odrębne od jej treści dywagacje mają wyłącznie charakter odosobnionych ciekawostek, nie mogących jednak wywołać jakichkolwiek skutków w toczącym się postępowaniu. Również kolejny zarzut, a to rażącej niewspółmierności kary, na uwzględnienie nie zasługiwał. Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary zachodzi tylko wówczas, gdy zastosowana dolegliwość karna za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznej

szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego. A zatem zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, osobowości sprawcy jak i stopnia zawinienia. Innymi słowy gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Takich cech nie posiada orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny. Oskarżony jak dotąd pracował i to zarówno w warunkach wolnościowych jak i będąc pozbawionym wolności. Nie istnieją zatem żadne przeciwwskazania, które uniemożliwiłyby mu wykonanie orzeczonej wobec niego kary grzywny. Stąd też tak ukształtowaną karę należy oceniać jako łagodną, zważywszy na uprzednią karalność oskarżonego. Równocześnie Sąd nie podziela obaw skarżącego co do możliwości wykonania tej kary przez oskarżonego. Reasumując powyższe Sąd Odwoławczy również w tym aspekcie nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyrok stąd też zaskarżone orzeczenie jako słuszne i prawidłowe utrzymał w mocy.

SSO Jacek Myśliwiec